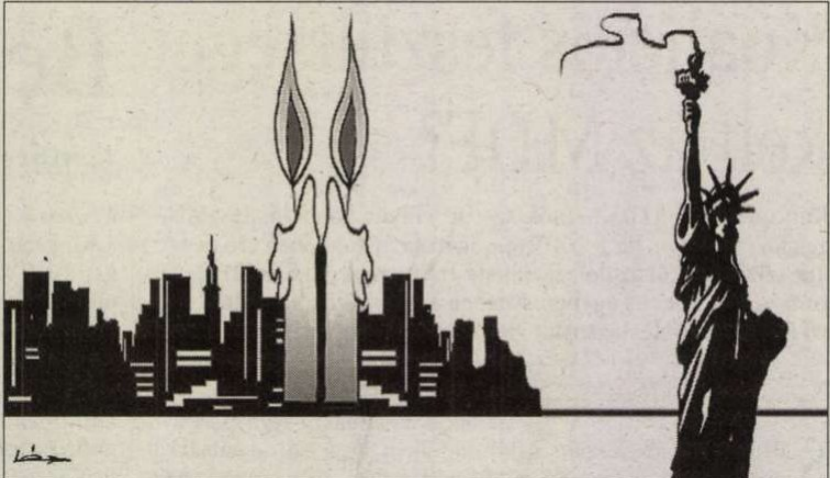




J O B B S Z E M L E

Még mindig IX. 11.

(1. rész)

LOVAS ISTVÁN

Rendkívül jó érzés tiszta, nyugodt és biztonságos vizeken evezni. Olyanon, mint a német nyilvánosság, beleértve elsősorban a közbeszédet, médiát, könyvkiadást. Amelynek politikai korrektségére szerencsére olyan megfelelően személyiségek adtak nekünk eddig garanciát, mint *Kertész Imre*, *Eörsi István* és *Konrád György*. Mindig vagy majdnem mindig kiemelve a kontrasztot a pallérozatlan, politikailag inkorrekt és szalonképtelen hazai nyilvános közbeszédrel. Úgyhogy minden Németországban megjelent könyvről így nyugodt szívvel, felemelt fejjel és örömmel tudunk beszámolni, nem félve attól, hogy a politikai helytelenség zavaros vizeire tévednénk szakavatott révések nélkül.

Főként akkor nem, ha a könyvek kiadói, már csak tekintélyük miatt is, további garanciát jelentenek.

Németországban, akár szerte a világban, tovább folyik a spekuláció arról, hogy ki követhette el a 2001. szeptember 11-i merényletsorozatot az Egyesült Államokban. Vajon miért nem tártak a világ elé a bíróságot is meggyőző bizonyítékát annak, hogy a merénylet kitervelője valóban *Oszama bin Laden* volt, és végrehajtói az al-Kaida terror-szervezet tagjai? Vajon miért kellett a napokban a demokrata párti *Lieberman* szenátor-nak azzal fenyegetnie a Bush-kormányt, hogy az ügyet vizsgáló független bizottsággal a bíróság elé állíttatja a kormányt, ha nem tesz a bizottságnak hozzáférhetővé minden, a terrorcselekményekkel kapcsolatos dokumentumot? Minél inkább távolodunk időben a több mint két évvel ezelőtt végrehajtott támadásoktól, a megválaszolatlan kérdések száma nemhogy csökkenne, hanem nő. A kérdés szinte mindenkit foglalkoztat, a vizsgálattal megbízottaktól és politikusoktól kezdve szakértőkhöz át félnótásokig. Kivéve – legalábbis a jelek szerint – sajtónknak az értelmiségi magatartást már rég elvetett, alapvető dolgokban kérdéseket fel nem tevő balliberális részét, amelynek minden világos. Washington kimondta a végső szót: a dolgokról ennyit és ne tovább.

De a világ közvéleményét a rejtély továbbra is foglalkoztatja. És továbbra is kételkedik, miközben bevásárlókosárszámra vásárolja a témát feldolgozó, annak kulcsára választ kereső könyveket. És amelyről most Németországban további három könyv látott napvilágot.

A három közül az egyiket nem kisebb személyiség, mint *Andreas von Bülow* írta A CIA és szeptember 11. – nemzetközi terror és a titkosszolgálatok szerepe címen. A könyv – nyilván sokak bánatára – az igen tekintélyes müncheni Piper kiadónál jelent meg. *Andreas von Bülow* a Német Szövetségi Köztársaság tudományos kutatásért felelős minisztere volt. Aki, sokakhoz hasonlóan, erősen kételkedik a szeptember 11-i események hivatalos változatában. Már rögtön abban, hogy ha a Bush-kormány semmit nem tudott a terrortámadásokról, akkor miként tudta a tett elkövetése után azonnal megnevezni a 19 tettest, valamint *Oszama bin Ladent*, *Szaddám Huszeint* és segítőiket. Oly sok dolog „nem stimmel”, írja könyvében von Bülow, hogy felmerül a kérdés: vajon a támadás nem jött-e jól a kormánynak? A gépek elképesztő pontossággal ütköztek a célpontoknak, noha azokat állítólag csupán repülőtanfolyamon át esett „diákok” vezették. Nem beszélve arról, hogy az elhárítás feltűnően passzívnak mutatkozott, sőt: bizonyítékok tűntek el. A nyomok, állítja a szerző, a titkosszolgálatokhoz és mindenek előtt a CIA-hoz vezetnek. Von Bülow – mellékesen – a titkosszolgálatok szakértője.

Most pedig nézzük, mit ír a könyv a különösen kényes kérdésekről. A sejtések című fejezet első alfejezetében (A vártnál kevesebb áldozat) az olvasható, hogy a Világkereskedelmi Központ ikertornyaiban összesen 45 ezer ember dolgozott. A támadást követően mintegy tízezer áldozatról adtak hírt. De az ott dolgozók jó része a támadás idején még nem volt a helyén, és sokakat ki tudtak menteni az épületekből. Mint kiderült, az áldozatok száma nem haladta meg a háromezret. Ennek egyik oka az volt, hogy a gyilkos támadás időpontja reggel 8 és 9 között volt, vagyis a New York-i pénzügyi központ vezetői akkor még nem érkeztek meg a munkahelyükre. Az áldozatok lényegében főként az épület rendeltetésszerű használatáért felelős személyzetből kerültek ki, vagyis portások, ablaktisztítók, a felvonókat karbantartó személyzet, biztonsági erők, titkárnők stb. A támadás igen intelligens tervezői mindezt nyilván tudták. Márpedig, ha az óramű pontosságával eljáró tetteseknek az lett volna a szándékuk, hogy a Világkereskedelmi Központot ne csak jelképként, hanem az amerikai világhatalom pénzügyi és gazdasági központjaként is elpusztítsák, akkor kézenfekvő lett volna, hogy az ott a hatalmat gyakorló embereket is célba vegyék. Csakhogy a tettesek a terrorcselekmény idejének megválasztásával éppen ezt kerültk el.

A következő fejezet (Mit tudott az izraeli titkosszolgálat?) első alfejezete (A palesztinok elűzése és a lélektani hadviselés) e mondatokkal kezdődik: „Gyorsan lábra kapott az az állítás, hogy a Világkereskedelmi Központ izraeli használóit előre figyelmeztették, és ezért gyakorlatilag nem szerepeltek az áldozatok között. Az ilyen állítások tárgyalásakor azonnal felmerül az antiszemitizmus vádja. Ennek ellenére mindenkinek, aki egy, a titkosszolgálatok által fedett műveletet elfogulatlanul meg akar vizsgálni, elfogulatlanul kell vizsgálnia. Még a hihetetlennek tűnő utalásokat is össze kell gyűjtenie és ki kell értékelnie. Amerikai oldalon a CIA-nek, az izraeli oldalon a Moszadnak fedett műveletekben gazdag múltja van, amelyek célja az volt, hogy a tömegek tudatos és tudatalatti beállítottságát a lélektani hadművelet eszközeivel manipulálják. A Moszad egykori ügynökei, *Viktor Osztrovszki* és *Ari Ben-Menase* számos olyan példát sorol fel, amely azt mutatja, hogy a világ közvéleményét milyen módon manipulálták terrorcselekményekkel – amelyekről nyilvánvalóan azt hitték, hogy azokat arab fanatikusok hajtották végre, holott a Moszad közvetítői indították el őket – úgy, hogy az Izrael által az elfoglalt területeken végrehajtott tisztogatási politikát elítélés helyett eltűrjék... Ha funkcionáló médiatájkép lenne, az izraeli kormány politikáját a demokratikus világ tiltakozása nehezzé tenné” – írja von Bülow, akinek könyvéből további részleteket ismerhet meg az olvasó a jövő héten.